

været fra ordførerne – er det, som om der her i Folketinget er nogle, der advokerer for et synspunkt, som retligt er mere korrekt end det andet, som om der er nogle, der sådan bevæger sig ude på kanten af loven, mens der er andre, der står med faste ben på rettens grundvold. Det er jo ikke korrekt. Jeg synes, det er vigtigt til forståelse af den diskussion, vi har nu, at uanset om Folketinget beslutter, at sagen skal standses nu, eller Folketinget beslutter, at den skal fortsætte, at tiltalen skal opretholdes, så er begge udveje fuldt juridisk korrekte.

Anklagerne skriver i deres brev til Folketinget, at den ene mulighed ikke er mere juridisk korrekt end den anden. Med andre ord taler vi om to i juridisk henseende ligeværdige muligheder, som Folketinget kan tage stilling til. Jeg vil igen til fru Margrete Aukén sige, at det er jo fuldstændig meningsløst at tale om, at der kun tilbagesår nogle få vidner, som forsvaret selv har indkaldt. Jamen hvis der i et af de vidneudsagn er oplysninger, som er af afgørende betydning for rettens forståelse af sagen, er det så ligegyldigt? Hvad er dog det for et retspolitisk syn, man nu pludselig oplever fra SF? – det SF, der har foregivet i almindelighed at være dem, der altid tog mest hensyn til de tiltalte. Nu pludselig spiller det ingen rolle, om man har mulighed for til sidst at afhøre fem vidner, hvor måske et af dem har et vidneudsagn, har oplysninger, der er af afgørende betydning, ud over den betydning det selvfølgelig har, at en tidligere minister kan forsvare sig selv, at han i retten har en mulighed for at kunne give en samlet fremstilling af forløbet. Det betyder noget i særlig grad i en rigsretssag.

Men her har retssikkerheden åbenbart ikke så stor betydning for SF, som den har, når vi i øvrigt diskuterer i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Noget af det dumme, man kan gøre her i Folketinget, hvis man ikke vil forlænge debatten, det er at lade sig provokere af fru Margrete Aukén. Men det lykkedes altså alligevel til slut.

Jeg synes, det er skrap kost at høre, at de, der har den opfattelse, at nu er det nok, nu må vi stoppe denne sag, de puster sig op, og de opfører sig efter fru Margrete Aukéns mening uanstændigt. Uanset hvilket juridisk skoleridt man har tænkt sig at fremføre i denne sal, så kunne man nøjes med Rigsrettens egen beslutning, Rigsretten, som siger, som konstaterer enstem-

migt, at sagen ikke kan fortsætte, for hr. Ninn-Hansens tilstedeværelse er udelukket på grund af hans helbredstilstand. Det burde være nok, og så behøvede man ikke at pådutte andre nogle synspunkter, de ikke har eller ikke har givet udtryk for. Så synes jeg, uanstændigheden kommer fra dem, der fremfører disse synspunkter.

(Kort bemærkning).

Margrete Aukén (SF):

Det med at puste sig op var alene møntet på hr. Hans Engell og ikke på fru Kirsten Jacobsen. Det kan jeg så opretholde. Jeg kunne også sige, at han kunne tage at stable sig lidt med igen.

Lad os lige holde det helt fast. Jeg har ikke sagt, at det var uretligt, hvis man opgav sagen. Begge løsninger er juridisk korrekte, selvfølgelig, men hvis vi gør det sidste – og det er det, vi har diskuteret nu – så vil vi skabe en ny retspraksis med vores tiltale her, og det har vi også lov til, det er ikke juridisk forkert. Nu giver vi altså fremtidige forsvarere rig lejlighed til at påberåbe sig 11 højesteretsdommere og 11 politikere. Der skulle altså ikke mere til.

Det kan vi godt gøre. Det er ikke juridisk forkert, men det er bestemt, synes jeg, politisk utrolig tvivlsomt, at vi bruger denne her sag til det. Men juridisk er de ligeværdige, og jeg synes, det er meget forsvarligt af anklagerne, at de ikke i deres brev til os begynder at advokere for den ene eller for den anden løsning, men først gør det, da de kommer til stede hos os, og endda dårlig nok gør det.

Det, de jo også gør opmærksom på, er: Hvordan ville de, hvis sagen kom til proces, hvis sagen kom til kendelse, advokere, og det er dér, vi hører, at dér ville de fremhæve, at retten er ved at være færdig. Det hører med, hvis man følger sådan nogle sager i andre tilfælde.

Hr. Hans Engell har da fuldstændig ret i, at der kan komme nye ting frem, og derfor er der jo heller ikke en kendelse, før den er truffet. Der er ikke truffet nogen kendelse. Jamen det kan jo ikke nytte noget, man sidder og ryster på sit store hoved, hvis der ikke er sivet noget ind i det. Der blev sagt den dag meget, meget tydeligt – og jeg kan henvisse til fru Birthe Rønn Hornbech, som også har gjort det lynende klart heroppe – at denne her sag står ikke i dombogen, den står i retsbogen, og der er en verden til forskel på, om det er det ene eller det andet sted. Så derfor vil jeg sige til hr. Hans Engell: Tag lige og lyt efter!